

prikaz nasprotnih dejstev

“Prodaja Splošne plovbe je bila transparentna”

Marko Mencin je v članku »Računsko sodišče: Prodaja Splošne plovbe je bila netransparentna«, ki je bil objavljen v časopisu Dnevnik dne 12. maja 2010, izrekel vrsto neresnic. Ladja »Triglav« je bila kupljena in plačana 4. septembra 2007, ladja »Lipica« pa 8. oktobra 2007. Kupljeni sta bili torej več kot dva meseca za tem (in ne dva tedna, kot trdi Mencin), ko je družba Doehle ICL poravnala kupnino za 29,65-odstotni delež Splošne plovbe Sodu in Kadu. Že iz tega je jasno, da kupec Doehle ICL s prodajo teh dveh ladij ni mogel pridobiti likvidnih sredstev za nakup Splošne plovbe. Po isti, tržni ceni bi firma Doehle ICL lahko ladji prodala komurkoli drugemu. Ali bi si tudi v takem primeru zagotovila sredstva za nakup deleža Splošne plovbe? Cena za obe ladji skupaj ni bila 60 milijonov ameriških dolarjev, kot trdi Mencin, ampak 80 milijonov ameriških dolarjev. Mercata in njen predsednik uprave Marko Mencin sta bila o okoliščinah nakupa teh dveh ladij večkrat in dobro seznanjena, nazadnje dne 30. novembra

2009. Tega dne smo jim namreč omogočili vpogled v dokumentacijo družbe na podlagi 512. člena ZGD-1. Dokumente sta pregledala predstavnika Mercate na sedežu Splošne plovbe. Od lastnika, čeprav manjšinskega, ne bi pričakovali, da bo z neresničnimi in zavajajočimi izjavami v časopisu blatil ugled podjetja. Poročilo Računskega sodišča je še v fazi osnutka in ga bomo lahko komentirali šele, ko bo dokončno in dostopno javnosti.

Lahko pa navedbe novinarja pojasnimo na podlagi splošno, tudi javno znanih dejstev. V ponudbi za nakup 29,65-odstotnega deleža v Splošni plovbi, je nemški ladjar ponudil deset milijonov evrov več kot ostala dva potencialna kupca; Luka Koper in Mercata. Na poziv za izboljšanje ponudb je Mercata ponudila 40 milijonov evrov, kar sta paradržavna sklada postavila kot izhodiščno ceno za javno dražbo. Zahtevane bančne garancije so bile jamstvo, da bo zmagovalec dražbe licitirano ceno tudi dejansko vplačal. Luke, Mercate in nemškega ladjarja nič ni omejevalo, da bi na dražbi predložili

višjo bančno garancijo, kot so jo predložili. Vsak od dražiteljev bi se med licitiranjem lahko kadarkoli zaustavil. Nihče ni bil primoran dražiti do zgornje meje bančne garancije. V obratni smeri pa ni šlo. Luka Koper ni mogla ponuditi več kot 55 milijonov, Mercata pa ne več kot 50 milijonov. Toliko je bila njihova razpoložljiva finančna meja. Je pri tem mogoče pričakovati, da bi nemški ladjar potem, ko se je Luka Koper v postopku draženja zaustavila pri 55 milijonih evrov, ponudil 60 milijonov, če je lahko na licitaciji zmagal s 55,5 milijona evrov? Glede strategije razvoja in vlaganj v Splošno plovbo v naslednjih štirih letih, pa sta Sod in Kad pozitivno ocenila vse tri programe, čeprav bi morala Mercata posojila za nakup Splošne plovbe vračati s takimi finančnimi prijemi, ki bi to podjetje izčrpavali. Kam vodijo izčrpavanja lastnih podjetij, pa lahko v Sloveniji v zadnjem času vidimo tako rekoč vsak dan.

Egon Bandelj, predsednik uprave Splošne plovbe d.o.o., Portorož